

EL CARRER

PERIÒDIC CATALÀ D'ESQUERRA

Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Lerroux... Marcel·lí Domingo...
republicans de sempre, situats
a la dreta

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 3

Vilanova i Geltrú, 17 gener 1932

Núm. 15

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

“La Defensa”, periòdic ultra-cavernari que tenim la “sort” de comptar entre els col·legues locals, ha complimentat ja al capità general dels catòlics. Ha dit mal de Macià. Tingui compte “La Defensa”, si és que creu en Déu i totes aquestes coses, que brams d’ase no puguen al cel.

CRONICA QUINZENAL

No esperàvem res més

En sapiguer-se la constitució del primer govern de la República, un nom hi hagué que ens desvetllà un cert recel; aquest nom era el de Miquel Maura; mes l’acceptació per part dels homes que amb ell havien conviscut durant els últims temps, feia preveure que s’havia trencat, ni que fos per primera i única vegada, aquella dita catalana tan popular de que els testos s’assemblen en les olles.

Tantes coses, però, tocà amb desencert, que aquella petita il·lusió s’efumà com per encant. Amb sis mesos de govern, compta en el seu haver 108 morts i protecció descarada als simpatitzants de la Dictadura. Bona recomanació!

Quedava una última esperança que, per cert, no sabíem en què fonamentar-la, i és de que Maura seria un home fidel a les seves prometes. Maura havia assistit a la tan rebregada reunió de Sant Sebastià, i que com a home demòcrata i liberal que ell es deia, respectaria els acords presos en aquella reunió històrica. Maura, però, continuà en la mateixa posició en què es quedà el desterrat de Fontainebleau. L’un mancà al jurament; l’altre a la promesa. Han quedat empatats; tan detestable és un com l’altre. A l’un el recordarem pel nom de rei perjur; a l’altre, pel de republicà bord.

De totes maneres, i per acabar, tenen un punt de contacte que caracteritza el seu centralisme descabellat: guerra a Catalunya. Consti, però, que si ell vol aterrar Catalunya, encara hi han homes disposats a donar generosament llur vida per a defensar-la.

La Religió

Abans que tot cal remarcar que no parlem de clericalisme, parlem de religió, que no és igual, encara que es confongui molt sovint.

Les religions totes, encara que es fonamentin en l’existència d’un ésser sobrenatural ja sigui Alà, Buda, Déu, etc., prescindeixen, els seus sacerdots, d’aquestes divinitats i concreten llur actuació als humans, en el bon fi quan és noblement sentida d’inculcar uns preceptes de bondat i amor.

Es natural que tota religió es basi en aquests dos mots, bondat i amor, car si així no fos no tindrien raó d’ésser ni s’haurien sostingut durant segles.

Hem de convenir de totes maneres que si bé és veritat que molts religiosos han practicat aquests principis la gran majoria d’ells no ho han fet així.

En el transcurs de la Història tenim proves paleses de què s’han mancat a aquests principis o preceptes; això ha fet que la humanitat en el seu esperit observador s’ha fixat més amb lo que han fet que no amb

lo que han dit i així ha anat minvant la fe, en perjudici de les religions i en benefici dels homes.

No és el nostre propòsit fer un resum de la història de les religions, l’únic objecte que ens mou és de veure si en els temps presents és d’eficàcia la seva moral i resol quelcom de ço que avui és latent i necessita la solució imminent.

* * *

Quan la ciència era de bolquers i no ens havia demostrat tot quant ara ens ha demostrat, molt bé que creguéssim que Josué va parar el Sol, que Tobies va viurer dintre l’estómac d’una ballena, que Moisés va separar les aigües del mar Roig, etc., mes avui que sabem que el Sol no volta en relació amb la Terra, que la ballena no té dents ni pot empassar-se una sardina, que no hi ha poder humà ni diví, en cas d’existir, que pugui separar les aigües de cap mar, no creieu que les religions han perdut llur eficàcia? Perquè digueu-me, quina confiança ens pot merèixer una religió si les mentides s’hi troben a munts?

Ademés, deixant de banda la història sagrada, fonament i base de la religió Catòlica en el que fa referència a la part diguem-ne material i concretant-nos a l’espiritual hem de convenir també amb llur ineficàcia.

Avui la moral religiosa ha fracassat, no solament per enaltir els pensaments dels homes, sinó també en lo que fa referència a les relacions mutues. No és pas l’amor als seus semblants la característica del món, molt al contrari, arreu veureu com es maten pitjor que bèsties, amb més refinament i més perfecció, veurem amb la indiferència que un home molt bon religiós veu morir de fam i fred a un ésser humà que es sopluga al portal de casa seva; són tantes i tantes les accions dolentes que podríem anomenar, comeses pels homes després de tants segles de religió, que seria un mai acabar.

I que no s’ens digui que és per manca de fe, perquè si així ho fan retreurem la història en pes que no és més que un teixit de barbaritats i no precisament comeses pels pro-

fans! I això que abans hi havia molta fe.

Actualment creiem que tothom està convençut que les religions ja no tenen raó d’ésser, la moral que campeja dins les accions dels homes no és una moral divina, és una moral humana, toca a terra; per lo tant són qüestions de la terra les que mouen les nostres accions, que es convencin els religiosos que el predominí que dins les consciències tenien, gairebé ha desaparegut del tot i quanta més sinceritat tinguem tots, més desapareixerà aquest predominí.

Aquell que va dir que Déu era fill de l’Home, sense pensar-ho, va matar, de fet, la religió.

JOSEP XAMBÓ

Cavernícoles

Una prova que la moda informa les activitats de l’esperit com les de l’abillament i entreteniment del cos, la tenim en la voga que tot de sobte prenen certs mots que de cop i volta s’introdueixen dins la llengua parlada i escrita, o bé neixen, reflex d’un estat d’esperit—o ressó de terres llunyanes.

La consciència liberal, humana, moderna, que intenta de redimir el país, ha posat ara en usatge sovintejat el mot «cavernícola». S’expressa mitjançant aquest mot la reacció de l’esperit lliure davant totes les forces obscures d’aquest país, l’abundor de les quals, en extensió i facetes, supera gairebé el resultat que podia esperar-se lògicament d’una criança secularment jesuïtzada.

I perquè entenem que aquest mot reflexa amb una propietat extrema el punt de vista de la generació no putrefaccionada per les deixalles de les corrupcions seculars catalanes i universals, deu ésser que ens ve al pensament sempre que veiem alguna força que combat la llibertat mental humana—expressió perfecta de l’harmonia universal—, fent-se joguina, sense pensar-s’ho, del sentir cavernari, de l’home que no coneixia la dignitat de l’espècie.

Ara ve a tomb de remarcar com influeix aquesta mena de sentir en l'esperit de la gent catalana. I ja no fugirem d'aquest tema. En plena era cavernària, els habitants de Catalunya—parlem, és clar, idealment—, no haurien admès cap altra llengua que la catalana, i aquest fet cal reconèixer que els posa, quant a la qualitat de llur essència humana, per damunt de la majoria dels catalans de l'any de glòria de 1932.

Els catalans de la nostra època, marxants invictes, exemplaritzen el món amb l'espectacle de llur dignitat humana insuperable, i mostren les seves perfeccions espirituals amb un orgull comprensible fàcilment, i perdonable perquè en realitat llur super-homenia és cosa de no dir. Mireu, sinó: Llur llenguatge n'encloï dos: el que parlen en algun lloc els catalans i el que parlen en algun lloc els espanyols: i de la barreja, magníficament estètica, magníficament culta, n'ix el català que parlen. I quan escriuen, llur doctesa assoleix un grau de perfeccionament remarcable: i escriuen en espanyol, llengua culta per excel·lència; només que ho fan amb alguna petita variant, altrament comprensible, i que coadjuva a l'esplendor de la parla de Cervantes. I aquesta afeció a l'idioma nacional ve completada per la que senten envers el territori nacional: i el mot «Espanya» o «República Espanyola», ruboritzada llur ànima de plaer. I bé: ignominia per als que clamen que cada poble ha de governar-se ell mateix! Depravació sacrílega dels que diuen que en català hem de pensar i hem de viure; blasfèmia dels que diuen que no se senten Espanya vinculada per cap afeció al seu esperit; vergonya pels que creuen que només l'obrer ha d'ésser l'usufructuari del seu propi esforç i no els que xuclen llur fatiga en profit de les seves concupiscències personals; i obsecació deplorable dels que volen Catalunya lliure de cos i d'esperit, lliure de la superstició de tots els déus i de totes les esglésies, lliure de tots els imperialemes espanyols i europeus, lliure de la burgesia que viu de la sang dels pàries, lliure de l'esperit depravat dels seus fills que accepten sense protesta les xacres que ens han llegat els residus cavernaris que han enfosquit i enfosqueixen el nostre esperit i la nostra vida!

Aquest és el pensament, dreçat de cara a l'univers, a les valors immarcessibles, que agita la consciència lliure de la joventut idealista. Cada individualitat cotitzable sent intensament una o moltes de les facetes ideològiques que acabem d'assenyalar. La vigoria espiritual d'aquesta joventut que lluita per tota supera-

ció humana aconsola l'esperit de la defeció vital, de la fossilització dels temperaments burgesos, espanyols, religiosos—síntesi de cavernarisme—que, malgrat llur joventut, fan el joc de tota la brutícia mental escampada al llarg dels segles.

JOSEP PUJOL

La dona

Cal d'una gran manera, que les dones catalanes coneguin la història de la nostra terra.

La República Espanyola ha reconegut el dret de la dona, fent-la ciutadana per mitjà del seu vot, cosa que amb la Monarquia no s'havia pogut aconseguir.

La Constitució espanyola ha fet un acte de justícia, posant al mateix nivell i reconeguent els mateixos drets als homes que a les dones.

La dona semblava que per raó natural no s'havia de preocupar de la vida política.

Diem això perquè de la dona n'hi ha molts que només els hi interessa que quan arribi als catorze de posar-la en un taller o fàbrica, i quan plega, ja l'esperen els quefers de la casa, sense temps material de poguer-se ocupar d'altre qüestió; molt al contrari dels homes, que quan ja hem acabat del treball anem al cafè o a la societat, on trobem diferents esplais, entre ells la biblioteca d'informació, que ens permet posar-nos al corrent de la vida política, de conèixer la Història i la literatura, cosa que amb les dones no es fa així.

Es d'una gran importància, després d'ésser reconegut el dret de la dona, que ella es deu haver d'interessar de la vida política, deu haver de conèixer la història de la nostra terra per a fer-se'n ressò, i en ella podrà definir-se de la política.

M. B.

Sanejament

Des de què la República ha vist la llum, hem estat esperant sempre que els homes que la representaven, complirien amb uns deures potser els més essencials pel que respecta a l'obra de Govern i d'administració de la mateixa.

En moltes ocasions hem quedat defraudats de l'actuació tant poc enèrgica i tan poc adient de molts dels que representen càrrecs públics; sempre ens hem mirat amb certa recança la reserva que—en segons quines qüestions—han guardat homes representatius.

No creiem moltes vegades quan ens diuen que en certs assumptes no hi han pogut fer res, per no ésser de la seva exclusiva competència; nosaltres voldríem que amb el mateix anhel i la mateixa energia que saben gastar en mítings i propagandes electorals, sapiguessin fer-ho després en exercir llurs càrrecs; nosaltres voldríem, sinó cada home, cada partit que anés impulsat d'una part d'aquesta febre que tant els fa moure en les campanyes d'eleccions; en la majoria dels cassos us trobareu que els governants, dirigents o no d'un partit polític, sempre tenen el pretext de què per ells sols, no poden fer ni desfer res, i és precisament d'aquesta exclamació tan democràtica que ens dolem, perquè si bé en algunes ocasions un dirigent, encara que sigui diputat o conseller no pot actuar amb àmplies facultats per poguer caracteritzar amb una mica de veritats aquelles manifestacions tant apassionades que li eren habituals sempre que parlava del que faria si obtingués la representació que sol·licitava, i si un cop té aquesta representació no se sent prou per poguer demostrar amb fets que totes aquelles manifestacions fetes en moments de neguits tenien un bri de sinceritat, que recabi l'apoi dels seus companys que, com ell, es troben en les mateixes engúnies i en el mateix ridícul d'haver d'aparèixer davant del poble que els ha votat, com uns homes buits o insincers i amb una impopularitat plasmant, puix si ells tenen el poder, és innegable que entre tots ho poden fer tot.

Encara hi ha per arreu una colla d'empleats inútils de la Dictadura, que s'estan menjant la *sopa boba* en les nostres corporacions públiques, i el que és més llastimós, és que aquests empleats que sempre han mirat amb recel les nostres coses i que sempre han guardat un sentiment hel·lènic per tot el que respecta a Catalunya siguin encara avui empleats de la Generalitat, i si alguna cosa han fet aquests senyors per remeiar aquesta plaga ha estat crear noves places per ocupar-les els seus amics, en comptes de suprimir les que ja hi havia creades innecessàriament.

Sabem que en els pocs dies que fa que actua l'actual Conseller de Gover-

nació de la Generalitat, s'ha fet dins el seu departament un sanejament agradable. Voldríem que continuant aquesta tasca no defallís, i voldríem que se'n fes ressò per tot arreu; potser així, apart de trobar-hi un gran benefici, dintre les corporacions públiques s'hi podria respirar una mica d'aire que fos sà, no que ho semblés.

ANTONI RAMON

Nacionalisme

Què bell ets, poble meu! Què bells els teus afores, on he passat els dies més feliços de la meua vida, aquells dies inconscients de la meua infantesa, en què jugàvem a soldats, lladres i agutzils o moros i cristians; en fi, totes les games aventureres llegides en els llibres per a infants; aquells dies en què la imaginació vola envers un demà saturat d'aventures; dies on encara no s'ha provat l'agror de la realitat, que tot és dolçor, que tot es mira baix un pla just de lògica, adaptada a la tendre imaginació evolutiva de l'infant.

Quan després de molts anys tornes als llocs de les teves correrries i penses que encara hi ha gent que nega el sentit de Pàtria, aquest sentiment que homes amb els sentiments més humans que puguin existir, no poden desempelegar-se'n, perquè sempre dins nostre queden aquests records envers tot el que ens ha ajudat a fer-nos homes, o sinó, jutgeu-vos vosaltres mateixos, feu un examen retrospectiu i veureu si en són de bells els llocs on heu passat els primers dies de la vostra vida.

Doncs en quin sentit vosaltres, internacionalistes, voleu negar aquest sentit de Pàtria?

Nosaltres, els nacionalistes, som tan internacionalistes com vosaltres mateixos, però internacionalistes sense negar aquest sentiment de Pàtria.

Nosaltres ens partirem el pa amb qui sigui, sempre que ens respectin els nostres sentiments. Nosaltres no volem que amb l'excusa d'un fraternalisme mal interpretat vulguin amargar-nos el pa amb la imposició d'unes normes que no són les nostres, que ens vulguin imposar unes costums, unes lleis, un idioma que no és el nostre, que vulguin que en lloc d'ésser ells els que tenen d'observar una conducta que s'emmotlli a les nostres costums, siguem nosaltres que s'emmotllem a les d'ells.

Internacionalistes, sí, però internacionalistes catalans, com d'altres seran francesos, castellans, guipuscoans, etc.

JORDI ESCLAU

**L'any 1909 ja déiem:
Maura, no!**

CASA SERRA

Grans
Novetats
en Articles
d'Home

Progrés, 28 - Vilanova i Geltrú

Sucursal a Sitges:
Cap de la Vila

FERROVIARIES

LA MEVA RESPOSTA

Damunt del cavall de batalla, cosa que els aspirants a redemptors municipals del meu tremp ens hi trobem bé, vaig a provar si aquest que no té facilitat de paraula, té prou sentit comú per enrogir.

No em preocupa el conèixer-vos; vostra maldat es trasllueix darrera la vostra màscara.

* * *

Quan l'ex regidor i avui anarquista Joan Arans ens explicà el seu viatge a Madrid en representació del nostre Sindicat, passà el que sempre succeeix quan el delegat és anarquista, que tant sols escoltem les excel·lències de l'Anarquia, del comunisme dels llibertaris, etc., etc.

Dieu que em recordi que jo ho vaig aprovar? Ja ho crec que m'en recordo! Encara em sembla tenir-lo davant amb aquella «carpetà màgica», dient que a dintre hi havien acords del Congrés, que els que no hi eren ja els enviarien i que després ja en veuríem còpies, perquè amb el triomf de la F. A. I., de la A. I. T., i de la C. N. T., un pobre mortal com ell es quedà enlluernat. Tot aquest treball grandios fou el que s'aprovà al Teatre Apolo.

Però acords del Congrés, ca, home, cal

Del Congrés qui en parlà fou Pestanya des de la premsa diària, contant-nos el que jo sabia: que s'actuava com en èpoques passades i que cada grup anarquista volia per a ell la presidència, per imposar el seu criteri als altres. Cada sessió semblava com si una bota colossal aplanés el terreny perquè els dictamens fossin aprovats. I amb això, la F. A. I. s'hi va lluir.

En una sessió d'aquelles, digué i això és tot un poema, que havia estat varies vegades atemptat, i que alguna fins i tot per companys (?), la qual manifestació motivà llur retirada.

Però, què us conto a vos, si per damunt del Sindicat, per damunt de l'obrer i en nom de la Llibertat hi ha l'esfondrar-ho tot?

Bellà tàctica aquesta de dir que el no protestar vol dir conformitat; això deu ésser un concepte «llibertari». Si malament parleu, pitjor escriviu, doncs manqueu a la veritat. Fou veient de que no ens assabentàriem de res ço que m'induí a fer la proposta que esmenteu, i volent remarcar la vostra ignorància, llegiu l'article 12 del carnet confederal.

Tot el demés, terrible mascarota, és a espatlles del Sindicat i la *negación* total d'aquests principis de què tant parleu, confonent-los amb tàctiques i finalitats.

Sense desviar-me com vos, parlaré dels que «perturben» els actes. Si demanant la paraula i exposant un criteri soc un perturbador, què seran aquells que criden, s'aixequen i m'amenacen i desafien amb el vostre consentiment? Seran, potser, els apòstols? (Puix que són una dotzena). I a fe que no els deixen endarrera, doncs si en aquells hi hagué deixebles de Caco, en aquests n'hi ha de la U. P., de Largo Caballero i fins i tot de «librenys»; tot un romesco que és necessari ésser no del «Comunisme organitzat», com diu Pierre Besnard, sinó en plena Anarquia.

En la vostra bogeria sectarista, us descuideu que hi han Homes (amb majúscula), que amb la força de llurs conviccions i la virilitat i contundència dels seus arguments, demostren la vostra fraseologia buida i demagògica. Quant menys, calleu i tanqueu la vostra boca, per a que no ens molesti la vostra infecte bravada.

Diuen que l'experiència és la mare de la ciència, mes pels «purs» redemptors d'Acràcia això no resa, doncs tots som testimonis de les campanyes apolítiques dels tres anys. I tot, perquè? Per entregar-les d'una manera vergonyant a un partit burgès, fi suprem de l'Anarquia, i això si que és el *corolario* i el *apèndice* de què parleu, cèlebre *destruista*.

Apostrofeu la política del proletariat, política netament de classe, per entregar-nos als peus dels professionals de la política burgesa. Això és, resumint, tota la truculència de la vostra pretesa defensa de l'obrer.

No vull que em cregueu; repasseu la premsa àcrata d'aquests últims temps i veureu el cercle viciós on doneu voltes, com aquelles papallones que no saben destriar la verdadera llum i van a morir a la d'un acetilè. Ja que parlo de llum, diré que precisament és el que us manca en totes les assemblees, perquè pogueu veure totes aquestes petiteses que amb tota la mala fe voleu carregar als comunistes.

Quina culpa hi tinc que en les vostres Juntes posin homes sense capacitat, pel sol fet de què avui es diguin anarquistes, i que els obrers ja comencin a donar-se compte del vostre *truco* — com vos dieu — proposant homes capacitats i responsables per obtenir llurs reivindicacions, cosa que en nom de la vostra tan propagada *llibertat* els hi negueu?

I per acabar, pregunto jo: Què pretens, màscara indigna, amb la teva acusació? D'on vens, que t'amagues el nom?

Ja et veig, però, a través de la teva careta, ets dels que portes la camisa...

JOAN BADELL I BAUCCELL

N. de la R. — Ens ha estat pregada la publicació del present article, quedant a càrrec del signant solventar les observacions que el mateix pogués desvetllar entre els nostres llegidors.

Concòrdia, on ets?

La nostra fe — fe absoluta, inquebrantable, filla potser de la nostra inexperiència — ens havia fet creure en la possibilitat d'una solució harmònica, cordial, del plet de Catalunya.

Els discursos, les promeses i les bones intencions (?) dels homes representatius d'Espanya, donaven lloc a creure-ho així.

La realitat, però, és tot una altra. Fins ara, no obstant, encara no havíem perdut del tot la confiança, però després del discurs de Miquel Maura (un dels valors de la política espanyola, segons els seus compatriotes) i dels mur-

muris d'aprovació (massa significatius) de què era objecte sempre que parlava en contra de Catalunya, gairebé ja no ens en resta ni mica.

Tot amb tot, haurà estat a en Maura a qui li haurem d'agrair que ens hagi fet caure definitivament la bena que teníem als ulls; ha estat aquest *fenòmen* de l'eloqüència que, amb tot i ésser tan saviàs, li és possible de dir, amb to despectiu i com un Pic i Pon qualsevol: «La cultura ha d'ésser espanyola. Si vol Catalunya ensenyar, que ensenyi el que vulgui; però l'Estat (es refereix a l'estat espanyol) és el que ha d'ordenar i dirigir la Instrucció pública».

En què quedem, *Don Miguel*? Si la cultura ha d'ésser espanyola, com pot Catalunya ensenyar en la forma que vulgui?

No volem ésser pessimistes, però volem creure que s'imposarà el bon sentit i que els homes que sempre s'han dit liberals i que en hores de prova cercaren amb resultat positiu la col·laboració de Catalunya per enderrocar institucions que ens oprimien a tots, reaccionaran i sabran sortir al pas d'aquests polítics irracionals que fan servir la nostra noble causa de pedra fonamental per continuar una política arcaica, de baixa mentalitat i de centralització.

Així i tot, ho haurem de tenir en compte, tot això. I si malgrat la nostra paciència, si malgrat tots els nostres esforços per fer-nos entendre, fóssim incompresos una vegada més, i per comptes d'apagar la nostra sed de llibertat, se'ns donés un vas de fel o es pretengués ofegar la nostra veu, no callàriem ni podríem callar mai.

I hauríem de recordar aquells gloriosos màrtirs de 1714, que per no renunciar a la llibertat de Catalunya, sapigueren morir...

JUST

Els batlles de Burgos obliden que Catalunya forma part d'Espanya únicament per dret de conquesta.

ROCALLA, S. A.

Rambla Estudis, 14, i Canuda, 2 - BARCELONA

Materials per a teulades, celrasos, revestiments, embans, etc.; Canals amb unió especial, tubs per a conducció d'aigües, dipòsits de 60 a 200 litres amb les tapes corresponents, dipòsits per a waters, voltes per a construcció de sostres, materials de ciment i amiant comprimit, planxes acanalades.

Agència i dipòsit
a Vilanova i Geltrú:

Cristòfol Bernadó

Rambla Francesc Macià, 122

Despatx: Rambla Ventosa, 19

De l'Ajuntament

Sessió del 31 de desembre

Francament, per ésser la darrera sessió de l'any, vàrem creure per un moment que valdria la pena, al menys que fent una mica de resum, ens farien reviure l'any que finia, que per cert no ens hem pogut queixar d'havent-se ofert molts trasbalsos i moltes modernitats. Contràriament a això que esperàvem, ens vàrem haver d'aconsolar esperant-nos una hora al nostre lloc del públic, veient passar el temps per davant nostre sense comparèixer cap regidor. Finalment sortiren en pas de tortuga per por de no malmetre el lluït paviment de la sala i ens pòguèrem enterar que no havien sortit abans per no comptar amb el nombre suficient de regidors per celebrar la sessió. Que això passés en el temps de la segona Dictadura, quan al Consistori hi representaven només gent del règim antic i gent sortida del món jueu i dels cascs d'arenegades, molt bé, però avui val la pena de parar-hi esment.

Mireu que tenir d'explicar el que allí es discutí aquell dia i el que es comentà, és un treball més que difícil, perquè no s'hi discutí res; direm només que es convocà al Consistori per al dia següent, per parlar i resoldre la difícil situació dels obrers que tenim sense feina.

Sessió del 7 de gener

La sessió començà amb més puntualitat que l'anterior, i si bé no podem dir que hi havia un ple complert, s'hi veia més animació. S'obre un debat per la Comissió de Governació sobre el vinent Carnaval. No podem fer-hi més; als vilanovins ens passa que tenim tant aferrat al cor el nostre Carnaval, que només al parlar-ne ja es pogué notar el canvi que havien sofert moltes fesomies; imitant la màscara pecadora, i com si ja se la sentissin posada i a punt de treure els drapets al sol, es posaren tots riolers.

Si hem de dir amb franquesa, el regi-

dor Pla intervingué amb força encert; digué que havent concedit la Constitució Espanyola tres dies de festa a l'any per tots els Municipis, apart dels dies que senyala la República, que tan sols se'n fes un per Carnaval, un per la Festa Major i un per commemorar l'onze de setembre. Lleó digué que es disposés com volgués, opinava que s'hauria de celebrar l'onze de setembre, tal com havia dit Pla. Carbonell digué que calia escurçar les festes, perquè tres de seguides són masses. Planas digué que cada any s'havien fet i que ell creia que no s'havia de deixar morir el Carnaval, una festa que era pròpia ment nostra, i per tant, demanava que es fessin tots els tres dies de festa. L'Alcalde volgué donar una solució, i digué que es faci festa, però que un dia d'aquests s'anés a treballar. Sembla que aquesta solució de l'Alcalde no satisfé al Consistori, i quedaren que ho concretaria la Comissió, doncs el debat s'havia fet molt llarg.

Acabat l'ordre del dia, l'Alcalde donà compte del traspàs de la Caixa d'Estalvis a la Caixa de Pensions. (Vàrem tenir el goig de sentir dir textualment per nostre batlle, la Caixa d'Estalvis, i quan ja ho havia dit bé, creient que la gent no l'entendria, digué: «La Caixa d'Estalvis o sigui la Caixa d'Orros»).

Quan ja s'aixecava la sessió, Rimbau parlà de la vaga de pescadors, posant de relleu els perills i les engúnyes que suportava, li contestà l'Alcalde dient-li que ell personalment ja s'havia entrevistat amb els patrons i els obrers i que marxava cap a la via de solució.

Després de tot el referit, s'aixecà la sessió.

WEISS UND SCHWARZ

NOVES

Hem rebut per a la nostra Biblioteca els següents volums:

Els primers 26 volums de la col·lecció «Els nostres clàssics».

La col·lecció «A tot vent» de les Edicions Proa, 51 volums.

La col·lecció de la Biblioteca Univers, 20 volums.

Obres completes de Mossèn Jacint Verdagué, 21 volums.

8 volums de «La Revista Blanca».

5 volums d'Història General d'Espanya, d'en Rodríguez Codolà.

6 volums de la Geografia General de Catalunya, d'en Carreres Candí.

Obres completes d'Emili Vilanova, 4 volums.

Són invitats tots els socis d'Estat Català, i especialment les senyorettes del Grup Feminal, per fer ús de totes les obres que anem rebent.

Tots els dilluns, de sis a vuit del vespre, restarà oberta aquesta Biblioteca per al préstec de llibres.

Subscripció voluntària pro placa Francesc Macià (subscripció tancada).

Suma anterior, 1.075 ptes. — Grup Pirelli, 35'45; Cafè Colom, 23'75; Quiosc del Sol, 40'00; Grècia Grogga, 42'15; Bar Marina, 19'00; Casa R. Rossell, 10'50; Bar Canaletes, 12'00; Albert Miquel, 10'00; Casa J. Vinyals, 11'55; Joan Fabrè, 15'00; Cafè Unió, 12'50; Bar Petit Doré, 12; Cafè Espanya, 41'00. — Suma total, 1.362'90 pessetes. — Seguirà.

Hem rebut un atent comunicat del President de l'Orfeó Vilanoví, assabentant-nos d'haver quedat constituïda la Junta Directiva de l'entitat de la següent forma:

President, Joan Lleó; Vice-president, Josep Sansi; Tresorer, Rafel Llopis; Comptador, Miquel Albasa; Secretari, Rafel Murgades; Vice-secretari, Miquel Altadill; Bibliotecari, Pere Capdet; vocals, Marian Baig i Joan Pla.

Desitgem que l'encert els acompanyi en tots els actes.

Hem vist amb molt bons ulls que la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, amb motiu de la seva fusió amb la Caixa d'Estalvis de Vilanova,

hagi pensat amb les nostres escoles, cedint uns terrenys per a la construcció del grup escolar.

També s'ens diu que té el propòsit d'instal·lar en aquesta vila el seu Institut de la Dona que Treballa, amb la seva Clínica, Dispensari i Secció de cultura, que tan bon profit ha donat en la nostra capital.

El nostre amic d'Estat Català, en Josep Fuguet, passa per la pena d'haver perdut la seva bona mare, de lo que ens condelem i l'hi trametem el nostre sentit pèsam.

NOTA

La Secció Recreativa del Centre d'Esquerra-Estat Català, ha fet un conveni amb la Junta Directiva de l'Orfeó Vilanoví, per a poguer celebrar els balls de Carnaval en el saló d'aquesta darre- ra societat.

Invitem a tots els socis d'Estat Català, i en particular a totes les senyorettes que hi simpatitzin, i vulguin con- córrer-hi.

LA COMISSIÓ

Anís

Penedès

Anton Gallemí

Vilafranca del Penedès

Imp. Econòmica.—Vilanova i Geltrú

Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya

La Sucursal de Vilanova i Geltrú d'aquesta Caixa ha obert al públic les seves oficines en el local que té instal·lat a la Rambla Francesc Macià, n.º 1. — Les operacions que realitza, són:

Estalvi a la vista	3 % anual
Estalvi a termini	4 » »
Compte de contribuent	2 » «
Compte d'estalvi	3 » »
Comptes i Dipòsits especials.	

HORES DE DESPATX: Dies feiners: de nou a una del matí i de quatre a set de la tarda. — Diumenges: de deu a dotze del matí.